

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg tror, at de her korte bemærkninger meget godt afslører forskellene i holdning hos de forskellige partier, for man kunne af nogle af ordene fra de to ordførere for regeringspartierne få det indtryk, at det nok ikke kan være anderledes. Der er såmænd nok nogle, der har meldt sig ud.

Jeg tror, ingen ung pige i puberteten ønsker at melde sig ud, og jeg tror, ingen ung fyr nede på burgerbaren ønsker at melde sig ud. Det, der sker, er i høj grad et produkt af den enkeltes personlighed og så det, der sker omkring dem. Derfor Socialdemokratiets fokus på det med arbejdsløsheden. Der er en meget stor risikogruppe, hvis vi ikke gør noget ved arbejdsløsheden, og derfor kræver det hele tiden klar politisk handling, og det er det, som i hvert fald for os er vigtigt at få slået fast. Socialpolitikken vil altid kun kunne være hæfteplasterpolitik. Vi kan ikke løse uddannelsesproblemerne gennem socialpolitikken, vi kan ikke løse arbejdsmarkedsproblemerne, men det er efterhånden blevet sådan, at de nærmest overskygger de klassiske sociale problemer, som netop er sat til debat i dag. Der er så mange, der har skudt andre problemer fra sig og kaldt det socialpolitik, og derfor får vi den dér usmigelige debat fra socialcheferne om rødvinsgenerationen. Jeg synes ikke, at det er nogen god debat. Den bringer os ingen vegne. Den sætter ikke fokus på det, som det rent faktisk drejer sig om. Jeg tror, at det, der er vigtigt, det budskab, det er vigtigt at få ud i dag, vil være de impulser, vi kan give fra Folketinget. Folk hører immervæk på os. Det kan godt være, at de er trætte af politikere og lider af politikerlede hist op og kom her ned, men der bliver lyttet til os, og det, der er vigtigt, er, at vi giver de impulser, at der er nogle problemer, som skal løses. Der er nogle mennesker, der ikke har det godt, og det giver en forpligtelse. Der skal være et samspil mellem de private organisationer og det offentlige, men jeg vil også godt lægge lidt luft til synspunktet, at de private organisationer er bedre. Jeg synes, at de private organisationer kan gøre noget og det offentlige kan gøre noget andet, og begge parter kan måske godt løse deres opgaver bedre.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu skal jeg se, om jeg min vane tro kan være venlig.

Jeg vil godt sige, at jeg støtter dagsordenen. Jeg stemmer for den, fordi det er en udmøntning af 50 mio. kr., og det er da udmærket. Men for det første er der ikke noget nyt i den. For det andet tager dagsordenen ikke fat på et eneste af de fundamentale problemer i det her – for at forsætte i fru Jytte Hildens stil. Man tager stilling til, hvordan plasteret skal være over dette sår, men man forsøger ikke på noget som helst punkt at forhindre, at vedkommende falder og der kommer et nyt sår. Der er ikke en eneste strukturdiskussion. Der er ikke et eneste spørgsmål rejst om, hvorvidt det psykiatriske system producerer mennesker på gaden, der er ikke et sted, man tager stilling til det. Man tager stilling til 50 mio. kr., og det kan fru Eva Kjer Hansen godt sige viser, at Folketinget vil noget. Men man tager altså ikke fat i noget som helst andet, og de samme partier kan om et år rejse den samme diskussion og holde de samme taler og bevilge 50 mio. kr. til.

Det var det, jeg i al stilfærdighed tillod mig at sige at jeg egentlig synes er for dårligt: At man aldrig vil have den diskussion. Man vil ikke have den her, og man vil ikke have den i amterne, og man vil ikke have den i kommunerne, og hver eneste gang den bliver rejst, så vifter man med armene, og så siger man: Oh ha, vi har jo vedtaget nogle handlingsplaner, og derfor skal vi ikke have den diskussion nu.

Jeg vil godt efterlyse den strukturdiskussion, og jeg skal da forsøge at bidrage til den senere under et privatistindlæg, som jeg herved har meldt mig til, for jeg har nogle synspunkter omkring nogle af disse ting.

Men lad være at komme og påstå, at den her dagsorden løser nogen som helst af de fundamentale problemer, for det gør den ikke.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Vi står her i dag med akkurat de samme problemer, som vi stod med under voldsdebatten forleden dag, at det ikke bare er socialministerens, Socialministeriets, opgaver, men det drejer sig faktisk om alt det, som vi beskæftiger os med i mange af udvalgene: arbejdsløshed, uddannelse, familiepolitik osv. osv. Derfor har vi jo nok ret alle sammen, når vi siger, at der skal gøres noget, men jeg tror, at det, der er meget